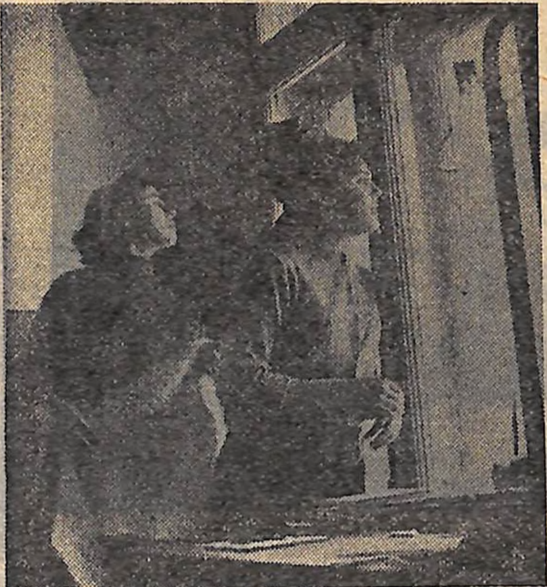

Молодий Комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання VIII. № 24 (724) П'ЯТНИЦЯ, 24 ЛЮТОГО 1967 р. Ціна 2 коп.

А за вікном — знову сніг.

„ПЛАНЕТУ НА РУКИ ВІЗЬМУ...“

Мені 20 років. Я закінчила Дніпропетровський політехнічний технікум і прийшла працювати на швейну фабрику міста Олександрії. Проживаю рік, коли вперше пройшла по вулицях і парках цього міста. Я полюбила його і людей, які живуть в ньому.

[3 листа до редакції С. Сахарової].

Дружні дівчата працюють на нашій швейній фабриці. Добре трудяться тут і молоді спеціалісти. А у вільний час вони займаються улюбленими заняттями. Марієм Четокта успішно закінчила підготовчі курси французької мови, Світлана Білова захоплюється живописом, а Світлана Сахарова пише вірші. А ось Надю Столину приваблює математика...
Всі дівчата люблять сміх, радість і, безумовно, мріють про особисто щастя, про справжню любов.

[3 листа до редакції Л. Пилипенко].

Наш спеціальний кореспондент побував на Олександрійській швейній фабриці, познайомився з авторами листів. Розповідь його читайте на 2-й сторінці.

ПРО СЛАВУ БОЙОВУ

Цього вечора в залі обласної філармонії, як ніколи, чувся тихий срібний передзвін. Дзвеніли нагороди тих, хто боронив рідну Вітчизну у грізні для неї роки.

Тут напередодні 49-х роковин Радянської Армії і Військово-Морського Флоту відбулися урочисті збори трудящих Кіровограда. З доповіддю про немеркнучі священні діла Радянських Збройних Сил виступив офіцер гарнізону П. Р. Никитенко.

Під бурхливі оплески були зачитані вітальні листи учасників зборів ЦК КПРС та ЦК КП України.

БОЙОВИТЬСЯ, готовність будь-коли піти на найважчу справу і здійснити її — ось що характерно для нашої молоді, для її передового загону — комсомольців. І це не просто риса молодого віку. Це — результат ідейної переконаності, великого натхнення, яке дає нам Комуністична партія. Тому й бачимо ми дівчат і юнаків там, де важко, де тимчасова невлаштованість побуту компенсує-

Зустрінеш таке і в радгоспі «Мар'янський» Маловисківського району і в колгоспі імені Щорса Новомиргородського району...

Активіст... Він не якась особлива людина, для якої це звання дається разом з комсомольським квитком. Активіста потрібно вміти виховати, вміти завжди підтримати його високу духовну наснагу.

Немає до цього іншого шляху, крім одного, — залучати комсомольця до суспільно корисної праці. І мета йде не лише про виконання так званих службових обов'язків на місці роботи чи навчання, а й про обов'язки громадянські. Є в артілі імені XXII з'їзду КПРС Ульяновського району колгоспник-комсомолец Борис Рослий. Нічим ніби не виділявся хлопець з-поміж своїх товаришів. А от доручила йому комсомольська організація розповсюдження книг — і виявилось, що він скільки енергії має людина, як уміє організувати справу: сотні томів політичної літератури знайшли завдяки йому своїх читачів. Первинна організація колгоспу зайняла одне з перших місць у конкурсі, проведеному райкомом комсомолу по розповсюдженню книг.

Даремно шукати активістів у тій організації, де доручення даються комсомольцям, а не враховуються здібності, нахили, бажання товаришів, де бюро прагне всю роботу виконувати власними силами.

Ми — за актив, за те, щоб кожен комсомолец знайшов собі місце у справах своєї організації, щоб словом «пасив» не було кого назвати в наших рядах.

ЗВІДКИ ВОНИ, АКТИВІСТИ?

тється романтикою відкриттів, радістю здоланої перешкоди.

І все ж таки...

Хороша думка виникла у членів бюро — влаштувати недільник, привести до порядку центральну вулицю села. Врахували, що комсомольська організація немала, буде кому попрацювати. Та настав визначений день, і задум залишився задумом: на недільник прийшло всього кілька чоловік, навіть не всі члени бюро з'явилися... Знайома картина. Не в одній організації бачили її. А причина! Вона в тому, що комсомольське бюро не згуртувало навколо себе актив, секретар працює сам, а участь більшості членів ВЛКСМ в роботі організації обмежується присутністю на зборах.

СТАРТ ЕСТАФЕТИ ДРУЖБИ

Його було дано 22 лютого в Московському Палаці піонерів, де зібралась трудова юність країни на свій загальносоюзний зліт. В ньому взяли участь посланці трудових резервів усіх 15 союзних республік країни.

Москві — місту-герою присвятили цей урочистий вечір учні професійно-технічних училищ столиці, які готуючись до 50-річчя Жовтня, задумали провести цілий цикл вечорів під девізом «Союз непорушних республік вільних» — своє-

рідну естафету братерства. Вечір вилився в яскраву театралізовану виставу, головними героями якої стали ті, чий імена залишилися в пам'яті Москви, в назвах її вулиць і площ, в серцях і ділах її жителів, які продовжують славні традиції старших братів, батьків, дідів.

(ТАРС).

Тримайтеся, хлопці — наступають швейники.

Фото В. КОВПАКА.

49-і РОКОВИНИ Радянської Армії і Військово-Морського Флоту відзначаються в умовах, коли весь наш народ готується до знаменного ювілею — 50-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції, говориться в наказі Міністра оборони СРСР, Маршала Радянського Союзу тов. Малиновського. Тісно згуртовані навколо Комуністичної партії, радянські люди день у день нарощують зусил-

НА ВАРТІ МИРУ

ля в боротьбі за виконання завдань, поставлених XXIII з'їздом КПРС.

Комуністична партія і Радянський уряд, підкреслюється в наказі, наполегливо борються за розрядку міжнародної напруженості, відвернення нової світової війни, проти агресивної політики імперіалістів. Вони постійно дбають про по-

силення оборонної могутності нашої держави. Радянські Збройні Сили, оснащені найдосконалішою зброєю, впевнено стоять на сторожі священних рубежів нашої Батьківщини, пильно охороняючи мирну творчу працю радянського народу, який буде комунізм, і разом з арміями країн соціалістичної співдружності зав-

жди готові знищити будь-якого агресора.

Маршал Радянського Союзу побажав усьому особовому складові Збройних Сил нових досягнень у бойовій і політичній підготовці, зміцненні військової дисципліни, успішного виконання високих соціалістичних зобов'язань, взятих на честь 50-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції.

(ТАРС).

ТАК НАРОДЖУЮТЬСЯ ХЛІБОРОБИ

На цих уроках стіни класних кімнат Богданівської середньої школи густо обвішані схемами і діаграмами. Учні уважно вчитуються в креслення тракторів, в схеми сівозміл, розміщення полів... Разом з учителем виробничого навчання їх можна бачити на ланах. Там невисокими пірамідами складаються привезені добрива.

— На цій ділянці будемо продовжувати початий дослід, — каже бригадир виробничої бригади. — А ось тут закладаємо новий за завданнями Одеського

науково-дослідного інституту генетики. Весною юні хлібороби будуть старанно занотовувати свої спостереження. А їх уже немало. Адже навчально-виробнича бригада працює в школі одинадцятий рік.

А коли настають літні канікули, широко розкриває обійми комсомольсько-молодіжний табір «Дружба». Тут школярі продовжують почату роботу, водночас цікаво й змістовно відпочивають.

Учніська виробнича бригада Комішуватської середньої школи Новоукраїнського району виступила ініціатором створення шкіл юних гіталовців.

Нещодавно Міністерством освіти Української РСР підведено підсумки роботи учнівських навчально-виробничих бригад. Високої нагороди — диплома I-го ступеня Головного Комітету Виставки передового досвіду в народному господарстві УРСР та грошової премії удостоєна бригада Комішуватської середньої школи, диплом Міністерства освіти одержали бригади Богданівської та Новоукраїнської шкіл. Крім того, нагороди одержали багато юних тваринників та хліборобів шкіл області.

Члени виробничих бригад зараз впевнено закладають фундамент під урожай ювілейного року на своїх ділянках.

І. БАБАНСЬКИЙ,
Інспектор шкіл обласного відділу народної освіти.

На будівництві водоводу Дніпро — Кіровоград.

Мал. М. Добролюбі.

„ПЛАНЕТУ НА РУКИ ВІЗЬМУ...“

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

ВІДКРИТТЯ КРАСИ

Я щоденно роблю відкриття. Раптом, в щасливу хвилину, помічаю красу сходу зимового сонця. І бережу її в пам'яті, і радію, згадуючи про неї. (З щоденника комсомолки, майстра Олександрійської швейної фабрики Люби Пилипенко).

Русая, трохи курноса, в біленькому капелюшку, вона йде по снігу, що переливається тисячами сонць, і зовсім не помічає Морозенка, якому так і хочеться поцілувати її розчервонілі щоки. Дівчині — двадцять, і в такі літа просто неможливо жити без відкриттів.

Любаша стишує крок. Еврика!.. Снігові замети здались їй синіми-синіми. А сонце, яке, мабуть, і змерзло вночі, протє з'явилося на світ веселим... Замирлялась лише на мить, і знову заспішила до фабрики.

Сніжна газета.

Фото В. КОВПАКА.

— Дівчата, ви бачили, який сьогодні чарівний ранок? В цехах ще мовчать швейні машини. Є час погомоніти про сонце і про комсомольські справи, про дівочі таємниці. — Ох і діло ж ми задумали! — каже Світлана Сахарова. — І лукаво замовкає.

— Ну? — не терпить Люді Сокурєнко.

— Переробки зменшило наполовину. А ми першими спеціалізуємось на чоловічих пальтах, — і собі хвалиться комсорг другого цеху Ася Боса.

— Е-е, дівчата, про це й на зборах можна поговорити, — втручається в розмову білява дівча. — От я вам розкажу новину. Вчора Іван проводжав Людку додому. Бачила, біля самісіньких воріт...

— Мабуть, заздрив Людці?

І дівочий сміх залив кімнату. Ще довго не стихав гомін, а потім у нього влітається шум конвейєра, над яким злітають слова фабричної поетеси:

Планету на руки візьму я,

Серцем зігрію своїм...

Ти бачиш у наших буднях

Звичайних швей героїзм?

ВІДКРИТТЯ ТВОРЧОСТІ

Робітники нашої швейної фабрики виготовили понад річне завдання бля-

зько двох тисяч виробів, на п'ять тисяч карбованців зекономили ниток, голок, машинного масла та інших матеріалів.

(З стінгазети «Прогрес»).

На вулиці Жовтневій в автобус зайшло кілька юнаків. В руках якісь пакунки. — Молодці, наші швей, — продовжував розпочату це, мабуть, на зупинці розмову, молодий робітник. — Дивись, штани не гірші, ніж на столичних фабриках шують.

— Твоя Зіночка там працює, тому й хвалиш.

— Не драгуй. Дівчата справді молодці, — підтримав інший.

— Пам'ятаєш нашу зустріч з ними у клубі веселих і винахідливих?

— Знайшов, чим похвалитись. Швейники ж тоді духу нам дали.

Почув я цю розмову випадково. І вже на фабриці довідався, що змагалися дівчата з хлопцями із заводу підіймально-транспортного устаткування. Коли розповів про цю розмову молодим швеям, вони розсміялись:

— Це ще в минулому році в Будинку культури проходили змагання між нашими командами. А ось за деяких наших дівчат хлопці й досі змагаються.

А потім від жартів повели ділові розмови.

Ліда Кузнецова, начальник штабу «Комсомольського прожектора»:

— Мені — 24. Сину Валеріку — рік і чотири місяці. Виконуючи комсомольські доручення, відчуваю задоволення, бо роблю це завжди від душі. Коли виходила заміж, дехто говорив: «Буде дитина, примусить маму додому раніше повертатись. Розлучиться з комсомолом».

А я, бачте, не розлучилась, та ще й начальником «КП» обрали. Ми створили три групи: по перевірці якості продукції, по контролю за навчанням молоді у вечірніх та заочних школах, по культурі та побуту.

Надя Столига, член комітету комсомолу:

— Наші «прожектористи» допомогли зекономити понад п'ятдесят тисяч кіловат-годин електроенергії. На ній фабрика може працювати вісімнадцять днів.

Ганна Орловська, інженер ОТК:

— Ми зекономили понад п'ятнадцять тисяч квадратних метрів тканин, з яких

можна пошити більше тисячі виробів.

Можливо, колись, через багато-багато років, люди будуть дивуватись ділам умілих дівочих рук. Ніхто не буде знати тоді імен Світлани Сахарової і Валентини Кирпенко, Люби Пилипенко і Раїси Груші, бо дуже небагато вдається залишити в історії своє ім'я. Не заради слави, заради усмішок вдячних людей кожен їх день сповнений пошуків і відкриттів.

ВІДКРИТТЯ МУЖНОСТІ

Після перегляду концерту Світлана поспішала в гуртожиток. Раптом нічну тишу розірвав зойк:

— А-а-а...

Зупинилась. Під тьмяним світлом ліхтаря помітила закривавлене обличчя юнака. А поруч — три здоровили з піднятими кулачками.

Ділова розмова.

Фото В. КОВПАКА.

— Припиніть бійку! — крикнула у відчай.

У відповідь — удар по обличчю. І тоді дівчина миттю зняла свої новенькі чобітки і почала ними оборонятися...

(З розповіді в гуртожитку).

Мабуть, в житті кожного з нас бувають такі хвилини, коли доводиться вислухати гірку істину про себе від друзів, товаришів по роботі. Часто буває нелегко відкинути образи, об'єктивно оцінити свою поведінку. Так було і з Світлою Беловою. Тоді вона вчилася в технікумі. Йшла вулицею міста разом з подругами, про щось жваво розмовляла. Помітила, як два хлопчики витягали з кишені вже немолодого жінки, що стояла в черзі, гаманець. Хотіла крикнути, покликати на допомогу, але помітила, як в руках хуліганів блиснули «фінки». І Світлана замовкла. Боязко заспішила додому.

Вже пізніше розповіла про це подругам, вже пізніше почула від них гіркі слова правди. І у дівчини вистачило мужності подивитись на себе збоку, вистачило мужності захистити серед ночі одинокого закривавленого юнака.

Світлани зараз немає в гуртожитку поміж її ровесницями — Маріам Чечоткою, Надею Столигою, Аллою Пасічником, Зіною Єркуловою. Вона далеко від них, але вона завжди поруч — ця білява непосида. Ось у кімнатах малюнки, зроблені її руками. Ось її осяйна посмішка так і летить з фотографії.

— Поїхала з гуртожитку і, здається, частинку наших сердець повезла з собою.

Та залишився в гуртожитку сміх, радість, пошуки нового, невідомого.

Сидить над столом Світлана Сахарова. На папір лягають рядки:

Ти говорив такі ясні слова.

Я думала, що тільки в пісні так буває...

Світлана не грає в почиття, а переживає, виношує в серці біль. Задумалась. І знову:

Ось і вся наша розповідь про комсомолок з Олександрійської швейної фабрики. Вони прагнуть до пошуків, вони відкривають... І джерелом насаги для них стали змістовні справи комсомольської організації. Злітає пісня над фабрикою — і всі знають: то комітет комсомолу організував гуртки художньої самодіяльності. Зменшилася брава в цехах — то «прожектористи» навели туди своє проміння. Видано понад п'ятдесят виробів — значить, юнаки і дівчата готують подарунки 50-річному ювілею Вітчизни. І листи, надіслані до редакції С. Сахаровою і Л. Пилипенко, — це добрий підсумок роботи комсомольської організації, яка прийняла в свою сім'ю молодих комунарок.

В. ПЕТРЕНКО, спецкор «Молодого комунара».

м. Олександрія.

«А ти не зрадливий!»
Фото В. КОВПАКА.

ПРЕС-КОНФЕРЕНЦІЯ ПРЕЗИДЕНТА ВФДМ

БУДАПЕШТ. Президент Всесвітньої федерації демократичної молоді Родольфо Мекіні висловив стурбованість розвитком подій у Китаї. Виступаючи тут на прес-конференції, Мекіні сказав: «Шість місяців тому представники китайської молоді залишили штаб-квартиру ВФДМ, і відтоді у нас немає контактів з молодіжною організацією Китаю. Водночас до нас доходять вісті про долю Комуністичної спілки молоді Китаю. Її газету закрито, керівники зазнають нападок. Одночасно з'явилися нові об'єднання молоді, які демонструють ворожість до китайського комсомолу. Ці об'єднання чинять провокації щодо тих країн, які вносять великий вклад у боротьбу проти імперіалізму, за мир і незалежність народів.

Я переконаний у тому, підкреслив Р. Мекіні, що антирадянщина завжди використовується проти сил миру,

прогресу, національної незалежності, соціалізму. Нинішня антирадянська кампанія в Китаї веде до серйозного погіршення відносин між цими великими країнами. Це, природно, викликає труднощі в справі подання допомоги В'єтнамові. Ми висловлюємо занепокоєння в зв'язку з діями, які завдають шкоди єдності антиімперіалістичних сил і тим самим полегшують проведення агресивної політики.

ПОДІЇ В КИТАЇ

В повідомленнях іноземних кореспондентів, які надходять з Китаю, говориться, що між хунвейбінами і цзаофанями, з одного боку, і противниками «культурної революції», — з другого, виникли сутички в Ухані, Ціндао, Кантоні (Гуанчжоу) та інших містах Китаю. Як передало пекінське радіо, в Ціндао організації, що перебувають в опозиції до Мао Цзе-

дуна, використали суперечності серед цзаофанів і створюють хаос у місті. В Ухані, найбільшому місті Центрального Китаю, спостерігаються заворушення у військових частинах.

«Культурна революція» ще більше погіршила і без того серйозне економічне становище Китаю.

У пекінських газетах опублікований лист ЦК КПК до всіх селян і кадрових працівників сільських народних комун Китаю з закликом «негайно й активно» провести весняні польові роботи.

(ТАРС).

ОЛЕКСАНДР відірвався від зошита і задумливо поглянув у морозом річці. Завтра, як і щодня, Олександра зустрінуть діти. Будуть ловити кожне слово вчителя, будуть вірити йому. Не обманути їх чекань! Він знову схилиться над конспектом.

...Здається, враховано все. Погляд знову відпочиває на знайомій картині за вікном. І дивно здається Олександрові Олексійовичу Якушенку, що жив він колись окремо від цих задумливих верб, від красуні-річки, від тихих будиноків, у яких зараз мирно сплять його вихованці.

Згадалися йому товариші-студенти. Все дискутували про поклонання вчителя. Вирішили їхати в село. Одержали призначення, Олександра Олексійовича покликала Сазонівка...

... В срібно-рожевому серпанку зароджується новий день. Тепла долина лягла йому на чоло. Над

ліжком нахилилася дружина. — Прокитайся, Сашо. Час.

В'юнка стежина веде обох до школи. Світлана також учителька. Їх переганяють хлопчики й дівчатка — пустотливі, червонощокі.

— Доброго ранку, Олександр Олексійовичу! Доброго ранку, Світлано Савридівно!

В цих маленьких фігурках бачаться молодому подружжю майбутні Гіталови і Терешкові, Корнійчуки і Курчатова. Та скільки ще треба для цього зробити! Пам'ятаються Олександрові Олексійовичу слова, сказані одним із викладачів ще в педінституті: «Учень — це не посудина, яку треба заповнити, а факел, який треба запалити». Так. Тільки запалити!

З портрета на учнів дивиться людина у військової формі. Олександр Олексійович відкриває журнал, називає прізвище: Говоров Федір Іванович. Черговий по класу встає і доповідає: «Наш земляк,

Герой Радянського Союзу Федір Іванович Говоров загинув за Батьківщину. За нього готовий відповісти кожен з нас в першу-ліпшу хвилину». І це не лише слова. На огляді «Сяйте, ленінські зорі» шостий клас, яким керує молодий учитель, добився першості.

Чи легко це було? Ось вслухаться в пояснення Павлик Вовненко. Це також частинка з життя молодого вчителя, яку він вклав у його виховання. Поведінку Павлик не порушував, двійок не одержував. Що, здавалося, треба ще класному керівнику? Учень середній, «благополучний». Ні, не треба «благополучних!» Такий ніколи не виросте героєм, у такого не буде в житті захоплення, і проживе він на світі сіренько, нічого не створивши. Олександр Олексійович зустрічається з матір'ю Павлика, радиться, чим захопити хлопця, що йому більше подобається. І ось Павлик — активний

МОЛОДОМУ ВЧИТЕЛЮ „СЕРЕДНІЙ УЧЕНЬ? Я ПРОТИ НЬОГО...“

гуртківець. З'явилися і перші п'ятірки.

Ось вони перед ним — його недоспані ночі, його давня мрія. Чим живуть вони після школи? Хіба мало випадків, коли діти, надивившись на сварки батьків, приходять до школи апатичними, до всього байдужими? Так трапилось і з Володею Шершнюком, одним з кращих учнів класу. Недитячу тугу помітив учитель в очах підлітка. Соромно було Василію Івановичу Шершнюку, бать-

кові Володі, розмовляти з класним керівником, очей не міг підвести на сина. Але пити кинув, сварки в сім'ї припинились.

... Сутеніє. У вікні одного з будинків — силует людини, що схилилася над столом. Вона не просто пише конспекти, вона шукає.

В. ШАРІЙ,
спецкор «Молодого комунара».

с. Сазонівка,
Кіровоградського району.

„Ю Д“

Іх було двоє. Яковлев і Малигін. Обидва 1954 року народження, учні. Десь хильнувши, хлопці вирішили, як кажуть, показати себе. Ідучи містом, крипкими голосами завели пісню, яка часто перепліталася з брутальними словами. Перехожі здивовано озиралися. Невже так і продовжуватиметься?

І раптом перед «хоробрими» появилися юнки з червоними пов'язками...

...Ще з війни біля одного з житлових будинків міста під токим шаром землі лежав снаряд. Його менароком помітили учні середньої школи № 26. Про це школярі з червоними пов'язками негайно повідомили у відділ міліції. Мешканцям будинку врятувало життя.

Хто ж вони, ці сміливі хлопці й дівчата з червоними пов'язками, на яких ланконічний напис: «ЮД»?

— Ми — юні дзержинці, — таку відповідь від них завжди чують порушники громадського порядку, і ті, кому дзержинці охоче допомагають.

Штаби юних дзержинців створені у всіх школах та будинках урваних міст. Кожного дня можна побачити надійних помічників міліції в кіноотеках, скверах, на вулицях.

Молодці — коротко характеризує їх роботу начальник міського відділу міліції І. Л. Вриловський.

Юним дзержинцям словом і ділом допомагають досвідчені чекісти, працівники міліції. Так, з великою цікавістю нещодавно у Палаці піонерів на вечорі, присвяченому юним дзержинцям, учні прослухали розповідь колишнього че-

кіста, офіцера Сидоренка, який розповів про героїчні факти з життя легендарного Ф. Е. Дзержинського.

Того ж дня присутні вітали оплесками кращих юних дзержинців міста: ученицю восьмого класу школи № 10 М. Постолатій, семикласника Л. Собинського та інших.

А. САРЖЕВСЬКИЙ,
м. Кіровоград.

Молодці — коротко характеризує їх роботу начальник міського відділу міліції І. Л. Вриловський.

Юним дзержинцям словом і ділом допомагають досвідчені чекісти, працівники міліції. Так, з великою цікавістю нещодавно у Палаці піонерів на вечорі, присвяченому юним дзержинцям, учні прослухали розповідь колишнього че-

кіста, офіцера Сидоренка, який розповів про героїчні факти з життя легендарного Ф. Е. Дзержинського.

Того ж дня присутні вітали оплесками кращих юних дзержинців міста: ученицю восьмого класу школи № 10 М. Постолатій, семикласника Л. Собинського та інших.

А. САРЖЕВСЬКИЙ,
м. Кіровоград.

ПІСНІ НАШИХ БАТЬКІВ У ЗАГРАТТІ „ЧАСОВОЇ БАШТИ“

Хмари зловісні нависли над нами,
Сили ворожі нас такко гнітуть...
Станьте ж до бою усі з ворогами,
Смерть або воля та слава нас ждуть!

Був час, ця пісня — мужня, суворая, пристрасна — звучала на кожній революційній демонстрації, на майюнках і сходках. Та й зараз, в дні великих всенародних торжеств, якщо раптом вона спалахне в колоні, її обов'язково підхоплять дідуся, для яких ця пісня — їх юність, і молодь, для якої «Хмари зловісні нависли над нами» — історія.

...Вона народилася за ґратами, в знаменитій московській Бутирці. Автор її — товариш В. І. Леніна по революційній борні Г. М. Кржижановський — відомий діяч Радянської держави, великий вчений, автор першого плану електрифікації країни, який було розроблено за завданням Леніна.

В колі друзів Кржижановський зна-

знали пісню Свенцицького «Варшав'яка» і добре її виконували. Спів був дуже гарним, але ми, російські революціонери, це мали змоги її співати, бо не знали польської мови. І я вирішив створити російську «Варшав'яку». Підрядник з польської мови зробили для мене польські товариші. Мені довелося в своїх віршах помітно переробити текст В. Свенцицького, наповнити пісню пролетарським революційним змістом.

Настав день нашої відправки до Сибіру. Ми поставили біля дверей камери Абрамовича, який мав неабияку фізичну силу, стали в коло і заспівали: Хмари зловісні нависли над нами...

Наглядачі кинулися до нашої камери, намагалися відкрити двері, але не могли зламати залізу силу нашого Абрамовича.

Закінчивши пісню, ми відкрили камеру, і в неї ввірзалися жандарми. Вони приступили до негайної відправки нас у Сибір.

Так здійснилося бойове хрещення російської «Варшав'янки».

«Часова башта» стала місцем, звідки до російських революціонерів прийшли ще дві чудові пісні — «Шалійте, шалійте, скажені кати» та «Червоний прапор». Вони виникли на Західній Україні, у Львові. «Червоний прапор» виконувалася на мотив однієї з відомих пісень комунарів Франції. Ця пісня у вільному перекладі Г. М. Кржижановського пронизана світлим оптимізмом, романтичною мрією про перемогу революції.

А ось характер пісні «Шалійте, шалійте, скажені кати» — зовсім інший. Вона суворая і драматична, повна благородного гніву, могутнього революційного запалу.

В 1889 році її написав студент Львівського університету А. Колесса. Цікаво, що перший рядок віршів йому випадково підказав Іван Франко, до якого прийшли студенти, щоб розповісти про безчестива поліції.

Кржижановський, перекладаючи вірші Колесси, частково їх переробив, підсилив їх революційний дух. Доповнив пісню новою строфою з грізним повторенням в останньому рядку:

За волю народу, за його права
Не страшні кайдани, солодка тюрма,
Бо вільного духу не скнуть в кайдани!
На смерть! На смерть! На смерть вас, тирані!

В 1897 році ці пісні вивчалися з тюрми «Часової башти», і російські революціонери, як тільки почувли їх, негайно взяли на озброєння.

А для нас вони — живі свідки революційного минулого. І невідповідно їх мелодії звучать в II-й симфонії Д. Шостаковича — «1905 рік» — хвилюючий поєми про революцію. Звучать енергійно, гнівно, заклично, створюючи атмосферу тієї епохи з її суворим драматизмом, боротьбою, з її вірою в перемогу.

(ТАРС).

НОВИНИ

ПОБАЧЕННЯ ВІДБУЛОСЬ

Дівчина йшла вулицю і раптом несподіванка — «полізна» напронозе панчоха. Дівчина трохи не плакала: що робити, адже через півгодини побачення. Жінка, яка була свідком цього, заспокоїла:

— Ви не хвилюйтесь. Пройдіть он два квартали, на Уфимську, б. Там нова швейна майстерня, вам допоможуть.

В майстерні дівчину зустріє молодий закрійник Іван Барабаш:

— Через десять хвилин все буде зроблено...

Дівчина не спазилася на побачення. В цьому їй допомогли швей-комсомолки, три Людмили: Рєзанова, Савченко й Чернега.

Нова швейна майстерня Кіровоградської фабрики індушії, яка щойно відкрилася, прийшла до смачу кіровоградців. Адже тут можна швидко перешити або відремонтувати стару річ, замовити трикошажні виробки чи верхній одяг.

Ю. МИРОНЕЦЬ,
м. Кіровоград.

трального Комітету Ленінської Комуністичної Спілки Молоді України.

В. ДІМІН.

„БЛИСКАВКА“ — ПОМІЧНИК

Хлопці скупчилися біля своєї «Блискавки».

— Вчасно вийшла...
— А яка з цього користь? — хтось зауважив скептично.

— Буди користь, — сказав Володимир Остапчук. У мене є пропозиція надіслати нашу «Блискавку» в міністерство, у Київ.

Всі його підтримали. Адак будівництво нової школи на вулиці Келіліна — ударна комсомольська будова. Хлопці й дівчата комсомольсько-молодіжної бригади Володимира Остапчука тресту «Кіровоградпромбуд» взяли зобов'язання на честь 50-річчя Радянської влади здати її в серпні цього року. А тут нема агрегату для забивки валь. Роботи припинилися.

Втручання комсомольської «Блискавки» допомогло. Через кілька днів потрібний агрегат був на об'єкті.

М.-ЛИТВИНЕЦЬ,
м. Кіровоград.

Юні дзержинці Кіровоградської середньої школи № 10, семикласники Віта БУТЕНКО (ліва) і Саша ДОВБНЯ.

ПЕРЕМОЖЦЯМ — ГРАМОТИ ЦК ЛКСМУ

У змаганні піонерських дружин під девізом «Сяйте, ленінські зорі» експедицію «По ленінських заповідях» найкраще завершила дружина імені Павлика Морозова Кіровоградської середньої школи № 3. А в малій олімпіаді п'ятикласці першими фінішували піонери дружини імені Гайдара школи № 27.

Перший секретар міського ЛКСМУ А. Ніцора вручає нагородні грамоти переможцям — Грамоти Цен-

ПРИ РЕДАКЦІЇ газети «Молодий комунар» створена літературна студія, яка об'єднує молодих поетів, прозаїків, критиків. Відбулось організаційне засідання. Керівником студії обрано Віктора Ганоцького, а його заступником — Володимира Базилевського і Валерія Гончаренка. Два рази на місяць студія будуть збиратися для обговорення своїх творів, виступатимуть на підприємствах, в установах та учбових закладах. Запрошуємо молодих літераторів — робітників, інтелігентів, студентів, учнів — на зустріч, яка відбудеться в редакції 27 лютого.

никами — Володимира Базилевського і Валерія Гончаренка.

Два рази на місяць студія будуть збиратися для обговорення своїх творів, виступатимуть на підприємствах, в установах та учбових закладах.

Запрошуємо молодих літераторів — робітників, інтелігентів, студентів, учнів — на зустріч, яка відбудеться в редакції 27 лютого.

Селище Сальково, Гайворонського району. Вихователька дитсадка А. Любчик з малюками на прогулянці. І вона, і батьки, і діти задоволені: на всіх відділках радгоспу нещодавно збудовано ясла-садки.

Фото В. ЗЕМНОРІЯ.

ДЕСЬ БІЛЯ ЗНАМ'ЯНКИ...

Малюнок М. Добролежі.

НОВИНИ КІНО

СОРАТНИКИ ІВАНА КУДРІ

«Два роки над безоднею» — так називається новий фільм, в якому розповідається про героїчну боротьбу радянських підпільників в окупованому гітлерівцями Києві. Сценарій написали В. Дроздов і О. Євсєєв в співдружності з кінорежисером Л. Траубергом. Постановку картини на студії імені Довженка здійснив заслужений діяч мистецтв Української РСР, режисер Тимофій Левчук. Суворий час. Восени сорок першого року фашистам вдалося захопити Київ. В ці дні і проходить наше знайомство з молодим чекістом Іваном Кудрею, який залишився в місті для підпільної роботи. Він потрапляє в дуже скрутну становище — гітлерівці спалили будинок, в якому було сховано зброю, документи. Але Кудря, замаскувавшись під студента-медика Кодратюка, і його помічниця Марія Груздова не падають духом, а обережно беруться за діло. В ролі Кудрі-Кодратюка виступає молодий кийський актор Анатолій Барчук, дебютант в кіно. Його герої — простий, сміливий, людяний. В ньому немає нічого від традиційно-

го типажа розвідника, людини «твердої руки і сталевих нервів». І все ж його група здійснює досить складну операцію — зриває приміщення готелю в ту ніч, коли фашисти зустрічали там Новий рік. Міллер — один з головних супротивників Кудрі в фільмі його роль грав відомий актор Микола Гриценко. Материй німецький шпигун Мільчевський, який уникнув передвійною заслуженої кари, знову з'являється в знайомому йому Києві. Цю ворог розумний і підступний. Але під зовнішньою інтелігентністю ховається брехлива і жорстока людина. Серед мужніх однодумців Кудрі — Рая Окнипа, солістка кийської опери, хороша жінка, талановита актриса. Вона допомагає підпільникам. Схоплена разом з Іваном Кудрею, Окнипа веде себе також мужньо, як і він. Підпільник зрадив лікар Ната, агент гестапо. Лише через два десятиліття в одному з привольних сіл її вдалося вижити. (АПН).

ГАЗЕТА-ЧИТАЧЕВІ

Зараз просто неможливо знайти молоді людину, яка б не захоплювалась футболом. Проведіть, будь ласка, вікторину-конкурс для болельщиків. Це сприятиме поширенню цієї гри. Непогано було б провести її саме в цей час, перед футбольним сезоном 1967 року. І ще б хотілося прочитати на сторінках «Молодого комунара» матеріали під рубрикою «Шкільному комсоргові», «Куточок філієлістів».

Я, як і інші мої ровесники, з цікавістю читаю матеріали про історію Кіровоградщини, про революційні події буремних років громадянської війни, про перших комсомольців. Особливо мені до душі матеріал К. Береста про підпільників. Також друкуйте про цікаві і незвичайні події, факти, нарис про героїв.

Олег ІЩЕНКО. м. Новоукраїнка.

З твоїми побажаннями, Олег, ознайомлені всі відділи редакції.

В газеті за 27 січня надруковано інформацію під заголовком «Де, коли, з ким?», де можна дізнатися, як розпочинуть новий сезон футбольні кіровоградської «Зірки».

В плані відділу спорту редакції передбачено багато цікавих матеріалів для болельщиків футболу. Безумовно, рубрика «Футбол» буде на сторінках газети постійною. Не забаряйтесь й куточок

«Шкільному комсоргові». Ми прагнемо і будемо більше публікувати матеріалів про історію Кіровоградщини, про тих, хто прославив подвигом наш край, хто славить його і нині.

При цьому редакція великі надії покладає на позаштатний актив газети, на читачів. Пишіть нам про важливі події в житті вашої організації, про цікаві дії і героїчні подвиги земляків-комсомольців.

Якщо сьогодні американські підлітки до 25 років будуть змушені користуватися слуховими апаратами, то в цьому будуть винні вони самі, а саме — їх захоплення надсучасною джазовою музикою. Рівень шумів, створюваних модними вокально-інструментальними тріо і квартетами, настільки великий, що він може мати згубні наслідки для барабаних перетинок слухачів. До такого висновку дійшов один з ведучих американських спеціалістів-акустиків Роберт Ларабелл.

Роберт Ларабелл використав промислові звукомірні установки для оцінки рівня музичної кафофонії в молодіжних танцювальних і джазових клу-

Шалений світ

НЕБЕЗПЕЧНО ДЛЯ СЛУХУ

бах Америки. За його даними, рівень шумів у цих закладах перевищує шуми кварцальських і клепальних цехів металургійних заводів, складального конвейєра автомобільного заводу. А на цих заводах робітникам в обов'язковому порядку рекомендується використовувати індивідуальні звукозахисні обладнання.

Роберт Ларабелл суворо заборонив своїм дітям відвідувати подібні джазові й танцювальні клуби і рекомендував усім батькам наслідувати його приклад.

Лев ЯДРОШНИКОВ, кореспондент ТАРС. Нью-Йорк.

На фото: спортсмен напівсередньої ваги В. Іванчишин. Фото А. Будулятева.

Спорт

КОРОЛІ ЗДАЮТЬСЯ СИЛЬНІШИМ

В змаганнях, які проводились на першість обласної ради ДСТ «Авангард» з шахів, взяли участь дванадцять команд колективів фізкультури. Після впертої кількадечної боротьби першість виборів дружний колектив спортивного клубу «Зірка». На другому місці — колектив Кіровоградської швейної фабрики, на третьому — шахісти аргентського заводу.

Під час змагань два спортсмени виконали норми першого розряду.

Г. ДУБІВКА, кандидат у майстри спорту.

В ОСОБИСТО-КОМАНДНІЙ Вище рекордів

першості області з важкої атлетики судді зафіксували чотири нових обласних рекорди. Слюсар заводу «Червона зірка» В. Іванчишин показав у ривку результат 112,5 кілограма і виконав норму кандидата в майстри спорту. О. Богданов, спортсмен другої важкої ваги, теж встановив новий обласний рекорд у триборстві (475 кг). Він же вижав штангу вагою 143 кілограми, а штовхнув — 182,5 кілограма, що теж є новими рекордами області. В. ГАЛЕНКО.

ВОРОТАР, ГОТУЙСЬ ДО БОЮ!

Наш район — новостворений. Спортивні організації райком комсомолу зразу ж активно взялись за проведення фізкультурно-спортивної роботи. У нас уже відбулись змагання

лижників і першість району з хокею з м'ячем.

Добру фізичну підготовку і майстерність показали сільські хокеїсти із колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС. Миколу Марченка ви-

зано кращим воротарем. Команда цього ж колгоспу завоювала перше місце. Друге і третє місця поділили між собою хокеїсти колгоспу імені Комінтерну та кінного заводу. Т. ЗІНЧЕНКО. с. Онуфріївка.

Хоч і зараз за вікнами ще не вухають заметілі, модельєри Кіровоградської швейної фабрики працюють над новими моделями, які запропонують покупцям лише наступної зими. Завдання досить складне. На фабриці вирішили повернути друге життя таким матеріалам, як габардин і швейот, замінивши застарілі конструкції одягу новішими. З цією метою був оголошений конкурс на кращу модель жіночого пальта. Жюрі конкурсу разом з представниками торговельних організацій розглянуло запропоновані майстром швейної фабрики нові моделі цього одягу. Ось жюрі оглядає модель під номером три. Напівприлеглий силует, двобортна застібка. Комір трохи розходиться. — До речі, як щодо економічності!

звертається представник магазину № 1 фірми «Одяг» В. П. Пустова. Роз'яснення дає головний конструктор фабрики О. Ф. Семенов: — Для всіх нових моделей характерна економічність. Якщо раніше треба було купувати для пошиття пальта майже два з половиною метри матеріалу, то зараз вистачить один метр дев'яносто сантиметрів — два метри. Найбільше сподобалась жюрі модель жіночого зимового пальта під номером чотири, автор — молодий модельєр Марія Крищенко. Легке, елегантне. Характерні чіткі лінії і простота рішення. Ця модель зайняла на конкурсі перше місце. К. ЮРКІН.

На фото: модель пальта, що її запропонувала М. Крищенко. Фото А. БУДУЛЯТЄВА.

ПРЕЛЮДІЯ ЗИМИ 1968 РОКУ

П'ЯТНИЦЯ, 24 лютого. Перша програма. 11.00 — Теленовини. (М). 11.15 — Кіножурнал та художній фільм «Місе Жан і інші», (Кіровоград). 16.50 — Для школярів. Телевізійне агентство «Піонерія». (М). 17.20 — «Стерт-67». Телевізійний журнал. (К). 18.00 — Телевісті. (К). 18.30 — З. Плугарж — «Якщо покинеш мене», Прем'єра телевізійного спектаклю. (2 частина). (К). 22.00 — «Горизонт». Передача з Ленінграда.

Прем'єра телевізійного спектаклю. (1 частина). (М). 19.30 — Естафета новин. (М). 20.30 — Зустріч виборам до Рад. «Вогні Русанівки». Репортаж з виборчої дільниці. (К). 21.00 — З. Плугарж — «Якщо покинеш мене». Прем'єра телевізійного спектаклю. (2 частина). (К). 22.00 — «Горизонт». Передача з Ленінграда.

СУБОТА, 25 лютого. Перша програма. 11.00 — Кіножурнал та художній фільм «Вернісь, Бєсто», (Кіровоград). 13.50 — Для школярів. Телевізійне агентство «Піонерія». (Свердловськ). 14.20 — Для школярів. «Викликек 425-й». Прем'єра телевізійного спектаклю. (М). 18.30 — Всесоюзний фестиваль самодіяльного мистецтва. «Пісні

золотої долини». Передача з Гішкенів. 16.20 — Телевісті. (К). 16.30 — До 50-річчя Великого Жовтня. «Другі соратники Ілліча». (К). 16.45 — «На шкільних широтях». (К). 17.45 — «Клуб кіномандрівників». (М). 18.45 — «На вогнищі». (М). 20.00 — Теленовини. (М). 20.30 — Новий художній фільм «Друзі і роки». І серія. (К). 21.45 — До 50-річчя Великого Жовтня. «Театр, молодість, пісня». (К).

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефон: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ.

ДО ВІДОМА ЧИТАЧІВ Багато читачів обласної комсомольської газети «Молодий комунар» запитують редакцію, де і як можна передплатити молодіжне видання. Повідомляємо, що газета «МОЛОДИЙ КОМУНАР» передплатується без обмежень. ПЕРЕДПЛАТУ МОЖНА ОФОРМИТИ у всіх відділеннях зв'язку, агентствах «Союздруку», у листонош, у громадських розповсюджувачів преси, в Кіровограді — також на місцькому поштамті. На березень передплата оформляється до 25 лютого. На квітень, а також на другий квартал і до кінця року — до 25 березня. В обласному центрі «Молодий комунар» в день його виходу з'являється в газетних кіосках.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.